

Mustaviiksinen mies sormeili jotakin vyössään. Harry katsoi ja näki, että mies siveli kiiltävän kirveen terää leveällä peukalollaan. Ron avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta Hermione tuuppasi häntä lujasti kylkeen ja nytkäytti päätään eteisaulan suuntaan.

"Miksi estit minua?" Ron kivahti, kun he menivät suureen saaliin syömään. "Näitkö sinä? Niillä oli kirveskin valmiina! Tämä ei ole oikeutta!"

"Teidän isä on töissä ministeriössä. Sinä et voi sanoa tuollaisia hänen pomolleen!" Hermione totesi, mutta näytti itsekään järkyttyneeltä.

"Kunhan Hagrid tällä kertaa säilyttää malttinsa ja esittää perusteensa asiallisesti, eivät he millään voi teloittaa Hiinokkaa..."

Mutta Harry huomasi, ettei Hermione itsekään uskonut omiin sanoihinsa. Kaikkialla heidän ympärillään ihmiset juttelivat vilkkaasti syödessään ja odottivat onnellisina kokeiden päättymistä, mutta Harry, Ron ja Hermione murehtivat Hagridin ja Hiinokan puolesta eivätkä osallistuneet keskusteluun.

Harryn ja Ronin viimeinen koe oli ennustaminen, Hermionen jästitieto. He kävelivät yhdessä ylös marmoriportaita.

Hermione erosi heistä ensimmäisessä kerroksessa ja Harry ja Ron jatkoivat matkaa seitsemänteen, missä moni heidän luokkatoveristaan jo istui Punurmion luokkahuoneeseen johtavissa kierreportaissa ja yritti vielä viime hetkessä päntätä tietoa päähänsä.

"Hän ottaa meidät yksitellen", Neville ilmoitti Harrylle ja Ronille, kun he menivät istumaan hänen viereensä. Hänellä oli usvaton tulevaisuus avoimena sylissään sivulta, jossa käsiteltiin kristallipalloa.

"Onko kumpikaan teistä nähnyt kristallipallossa mitään?" hän kysyi onnettoman.

"Minä en ainakaan", Ron totesi kursailematta. Hän vilkuili kelloa ja Harry tiesi, että hän laski aikaa Hiinokan muutoksenhakukäsittelyn alkuun.

Jono luokkahuoneen ulkopuolella lyhentyi hyvin hitaasti. Aina kun joku tuli hopeaportaita alas, muut tohisivat: "Mitä hän kysyi? Menikö hyvin?" Mutta kukaan ei suostunut vastaamaan.

"Hän sanoi, että kristallipallo kertoi että joudun kamalaan onnettomuuteen jos kerron teille!" Neville vinkaisi kompuroidessaan tikkaita alas Harryn ja Ronin luokse, jotka olivat päässeet jo ylätasanteelle jonottamaan.

"Sepä sopivaa", Ron puuskahti. "Tiedättekö, että minusta alkaa tuntua että Hermione oli oikeassa", (hän tökkäsi peukalollaan ylhäällä olevan salaluukun suuntaan), "hän on aika paatunut huijari."

"Joo", Harry sanoi ja katsoi kelloa. Se oli nyt kaksi. "Kunpa hän pitäisi kiirettä."

Ylpeydestä hehkuva Parvati laskeutui tikapuita. "Hän sanoi, että minussa on kaikki todellisen selvännäkijän tunnusmerkit", hän ilmoitti Harrylle ja Ronille. "Minä näin vaikka mitä... no, onnea matkaan!" Hän riensi kierreportaita alas Laventelin luo.

"Ronald Weasley" sanoi tuttu usvainen ääni poikien yläpuolelta. Ron irvisti Harrylle ja kapusi hopeatikkaita näkymättömiin. Harry odotti nyt yksin koevuoroaan. Hän istuutui lattialle selkä seinää vasten ja kuunteli kärpäsen surinaa aurinkoisesta ikkunasta, mutta mielessään hän oli pihan toisella puolella Hagridin luona.

Lopulta noin 20:n minuutin kuluttua, Ronin isot jalat ilmaantuivat tikapuille.

"Miten meni?" Harry kysyi noustessaan seisomaan.

"Roskaa", Ron sanoi. "En nähnyt mitään, joten keksin omasta päästäni. Tuskinpa hän kuitenkaan uskoi..." "Nähdään oleskeluhuoneessa", Harry mutisi, kun professori Punurmion ääni kutsui: "Harry Potter!" Tornikamarissa oli kuumempi kuin koskaan; ikkunaverhot olivat kiinni, takassa paloi tuli ja tuttu kuvottava tuoksu yskitti Harrya, kun hän kompuroi tuolien ja pöytien sekamelskan läpi sinne missä professori Punurmio odotti häntä ison kristallipallon ääressä.

"Hyvää päivää, kultaseni", Punurmio sanoi pehmeästi. "Voisitko ystävällisesti kurkistaa palloon... katso kaikessa rauhassa ja kerro sitten mitä näet."

Harry kumartui kristallipallon ylle ja tuijotti niin keskittyneesti kuin osasi, tahtoi kovasti, että pallo näyttäisi jotain muutakin kuin pyörteilevää valkeaa sumua, mutta mitään ei näkynyt.

"No?" professori Punurmio hoputti hienotunteisesti. "Mitä sinä näet?"

Kuumuus oli lamauttavaa ja takasta leijuva hajustettu **savu** kirveli sieraimissa. Harry muisti, mitä Ron oli hetki sitten sanonut, ja päätti teeskennellä.

"Ööh-", Harry sanoi, "tumma hahmo... hmm..."

"Mitä se tuo mieleesi?" professori Punurmio kuiskasi. "Mietipä..."

Harry kaiveli ajatuksiaan ja päätyy Hiinokkaan. "Hevoskotkan", hän sanoi vakaasti.

"Niinkö?" Punurmio kuiskasi ja kirjoitti kiivaasti jotain sylissään olevalle pergamentille.

"Voi poikaa, saatat hyvinkin nähdä tuloksen Hagridin hankaluuksista taikaministeriön kanssa! Katso tarkemmin... näyttääkö hevoskotkalla... olevan pää tallessa?"

"On sillä", Harry sanoi vakaasti.

"Oletko varma?" Punurmio johdatteli. "Oletko aivan varma, kultaseni? Etkö näe, että se kenties vääntelehtii maassa ja tumma hahmo kohottaa sen takana kirveen?"

"En!" Harry sanoi ja häntä alkoi oksettaa.

"Et verta? Et itkevää Hagridia?"

"En!" Harry sanoi taas ja tahtoi enemmän kuin ikinä päästä pois siitä kamarista ja siitä kuumuudesta. "Se on ihan kunnossa, se - lentää pois..."

Punurmio huokaisi. "No kultaseni, taidamme jättää tämän tähän... hienoinen pettymys... mutta teit varmasti parhaasi."

Harry nousi helpottuneena ylös, otti laukkunsa ja kääntyi lähteäkseen, mutta kuuli takaansa kovan ja karheen äänen.

Jotta saatte käsiinne seuraavan QR-koodin, teidän täytyy selvittää, kenen karheen äänen Harry kuuli. Jotta pystytte selvittämään sen, teidän täytyy tehdä seuraavasti:

- 1) Ensimmäiset kolme kirjainta saat, kun etsit 8. sanan, riviltä 58 ja poistat sanasta V-kirjaimen.
- 2) Viimeiset kolme kirjainta saat, kun vastaat kysymykseen: Kuka tekstissä sanoi "Sepä sopivaa"?

Kirjoittakaa vastaus paperille ja näyttäkää opettajallenne, niin saatte seuraavan QR-koodin.